

delegation, fremsat af et antal arbejdsgiverrepræsentanter: Indsigelsen støttedes på den stilling, arbejdskonferencen havde indtaget senest i 1959, da konferencen vedtog at forkaste den ungarske regeringsdelegations fuldmagter, og på, at forholdene i Ungarn ikke siden var undergået nogen ændring.

Et flertal, bestående af regeringsrepræsentanten og arbejderrepræsentanten i fuldmagtskomiteen, henviste til, at De forenede Nationers plenarforsamling senest den 10. december 1959 havde vedtaget at undlade at tage stilling til de ungarske repræsentanters fuldmagter. Flertallet fandt herefter, at arbejdskonferencen — på samme måde som med hensyn til den kinesiske delegations fuldmagter — burde undlade at tage nogen beslutning, der kunne foregribe afgørelsen i den organisation, der burde træffe den politiske afgørelse, nemlig De forenede Nationer. Arbejderrepræsentanten i fuldmagtskomiteen gav dog tilslutning til den fordommelse af det nuværende styre i Ungarn, som indsigelsen indeholdt, og regeringsrepræsentanten bemærkede, at hans standpunkt ikke var udtryk for nogen anden realitetsbedømmelse af det ungarske spørgsmål end den, der var anlagt i 1958 og 1959.

Et mindretal (arbejdsgiverrepræsentanten i komiteen) ville tage indsigelsen til følge.

Ved behandlingen af denne indsigelse i plenarforsamlingen forelå der til flertalsindstillingen et ændringsforslag fremsat af den philippinske regeringsdelegation. Ifølge dette ændringsforslag beklager konferencen den ungarske regerings nægtelse af at efterkomme en opfordring fra styrelsesrådet til at lade en undersøgelseskommission få lejlighed til på stedet at undersøge klager over brud på fagforeningsrettigheder. Konferencen udtrykker imidlertid håbet om, at den ungarske regering vil tage styrelsesrådets opfordring til følge og sikre grundlæggende menneskerettigheder og foreningsfrihed, og beslutter at undlade at træffe nogen afgørelse vedrørende den ungarske regeringsdelegations fuldmagter.

Under diskussionen i plenarmødet gav de fleste talere — bortset fra repræsentanterne for Østeuropa — tilslutning til ændringsforslaget, og også den irske arbejdsgiverrepræsentant *O'Brien*, der havde afgivet

mindretalsindstillingen i fuldmagtskomiteen, sluttede med at give tilslutning til ændringsforslaget. Dette blev derefter vedtaget med 159 stemmer (heriblandt hele den danske delegation) imod 80, medens 15 afholdt sig fra at stemme.

Indsigelse mod den ungarske arbejdsgiverrepræsentants fuldmagt: Denne indsigelse var rejst af et antal arbejdsgiverrepræsentanter og støttet på lignende betragtninger som indsigelsen mod den ungarske regeringsdelegation. Også i dette tilfælde delte fuldmagtskomiteen sig i et flertal (regerings- og arbejderrepræsentanten), der foreslog at undlade at træffe nogen afgørelse, og et mindretal (arbejdsgiverrepræsentanten), der foreslog at tage indsigelsen til følge. For at undgå gentagelse af den diskussion, der allerede havde fundet sted ved drøftelsen af indsigelsen mod de ungarske regeringsdelegeredes fuldmagter, foreslog konferencens præsident, at konferencen indskrænkede sig til at tage fuldmagtskomiteens synspunkter til efterretning, og dette blev vedtaget med 116 stemmer mod 44, idet 20 undlod at stemme.

De østeuropæiske arbejdsgiveres deltagelse i komitéarbejdet.

Ligesom under de foregående arbejdskonferencer undlod arbejdsgivergruppen at indvælge arbejdsgiverrepræsentanter fra de østeuropæiske lande som stemmeberettigede medlemmer i komiteerne.

I overensstemmelse med de ændringer, der ved arbejdskonferencen 1959 var blevet gennemført i konferencens forretningsorden¹⁾, klagede arbejdsgiverrepræsentanter fra 9 østeuropæiske lande herover til konferencen, hvis præsident henviste klagen til behandling i et nævn, der allerede var blevet valgt under arbejdskonferencen 1959, og som herefter trådte sammen med den svenske tidligere højesteretsdommer *Sandström* som formand. Nævnet besluttede at tage klagerne til følge og at udvide antallet af stemmeberettigede arbejdsgiverrepræsentanter i 5 af konferencens komiteer med 2 delegerede, udpeget blandt de klagende arbejdsgiverrepræsentanter fra Østeuropa.

¹⁾ Se herom Beretning om den 43. internationale arbejdskonference i Genève 1959, side 10-12.